

การออกเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทย

Tone Production of English Loanwords in Thai

เสาวลักษณ์ แซ่ลี

Saowalak Saelee

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ระบบการออกเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาไทยมาตรฐาน ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นคำทับศัพท์จำนวน 738 คำ เก็บจากนิตยสาร หนังสือพจนานุกรม คำใหม่ เล่ม 1 และเล่ม 2 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน และหนังสือศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งรวบรวมคำใหม่ไว้ โดยไม่ได้นำคำศัพท์ที่บันทึกไว้แล้วในพจนานุกรมฉบับ พ.ศ. 2542 มาวิเคราะห์ ข้อมูลจำแนกออกเป็นคำพยางค์เดี่ยว คำสองพยางค์ คำสามพยางค์ และคำเป็นคำตาย และตรวจสอบการออกเสียงวรรณยุกต์จากบุคลากรในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำนวน 10 คน

ผลการศึกษาข้อมูลพบว่า ประการแรก คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษพยางค์เดียวมีเสียงวรรณยุกต์ 3 เสียง ได้แก่ สามัญ เอก และตรี ซึ่งคำเป็นมีเสียงสามัญและตรี ส่วนคำตายมีเสียงเอกและตรี ประการที่สอง คำทับศัพท์สองพยางค์ที่เป็นคำเป็นทั้งคู่มีวรรณยุกต์ 3 เสียง ได้แก่ สามัญ โท และตรี พยางค์แรกมีเสียงสามัญและเสียงตรี ส่วนพยางค์หลังมีเสียงโท เสียงสามัญ และเสียงตรี ประการที่สาม คำทับศัพท์สองพยางค์ที่เป็นคำตายทั้งคู่ มีวรรณยุกต์ 4 เสียง ได้แก่ สามัญ เอก โท และตรี พยางค์แรกมีเสียงตรีและเสียงสามัญ ส่วนพยางค์หลังมีเสียงเอก เสียงตรี และเสียงโท ประการที่สี่ คำทับศัพท์สองพยางค์ที่มีพยางค์แรกคำเป็นและพยางค์หลังคำตาย มีวรรณยุกต์ 4 เสียง ได้แก่ สามัญ เอก โท ตรี พยางค์แรกมีเสียงสามัญ และเสียงตรี ส่วนพยางค์หลังมีเสียงเอก เสียงตรี และเสียงโท ประการที่ห้า คำทับศัพท์สองพยางค์ที่มีพยางค์แรกคำตาย และพยางค์หลังคำเป็น มีวรรณยุกต์ 4 เสียง เช่นกัน พยางค์แรกมีเสียงตรี เสียงสามัญ และเสียงเอก ส่วนพยางค์หลังมีเสียงโท เสียงสามัญ และเสียงตรี นอกจากนี้ในข้อมูล คำสองพยางค์ทุกกลุ่มยังมีคำที่ออกเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันจำนวนหนึ่ง และประการสุดท้าย คำทับศัพท์สามพยางค์จำแนกข้อมูลได้ 4 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มคำเป็นทั้งหมด กลุ่มคำตายทั้งหมด กลุ่มที่มีพยางค์สุดท้ายคำเป็น และกลุ่มที่มีพยางค์สุดท้ายคำตาย พบว่าในตำแหน่งพยางค์สุดท้ายของคำเป็นมีเสียงวรรณยุกต์สามัญ โท และตรี ส่วนคำตายมีเสียงวรรณยุกต์เอกและตรี ส่วนพยางค์ตำแหน่งอื่นมีเสียงวรรณยุกต์ตามที่ปรากฏในคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

Abstract

The purpose of this research was to study the tone of English loanwords that appeared in standard Thai. The data were 738 words collected from magazines and 'Photchananukrom Kham Mai' and 'Sap Tangprathed Thi Chai Kham Thai Than Dai'. Both books are dictionaries issued by the Royal Institute that archived new and contemporary words. However, the words collected in The Royal Institute Dictionary circa B.E. 2542 were excluded from this research. The data were divided into 3 types: one-syllable, two-syllable and three-syllable words. The aspects of smooth syllables and checked

syllables were described as the influential factors on tonal assignment. The tone productions of English loanwords were tested on 10 officials from Suansunandha University.

The study results revealed that a tone was assigned to all loanword syllables, although with some variations. One syllable loanwords contain the following characteristics: smooth syllable have mid and high tones, while checked syllable have high and low tones. Two syllables loanwords exhibited more complex variation of tonal patterns. If both were smooth syllables, the first syllable was assigned with mid and high tones, while the second syllable with falling, mid and high tones. If both were checked syllables, the first was assigned with high and mid tones, while the other with low, high and falling tone. It should be noted that the researcher also found further variations in checked and unchecked syllables. In some cases, if two-syllables loanwords contained the first syllable as an unchecked syllable and the second as a checked one, the first would be assigned with mid and high tones and the second with low, high and falling tones. If the case was reversed with the checked syllable in the first position, the first syllable would be assigned with high, mid and low tones, while the second syllable with falling, mid, and high tones. Lastly, the study on three-syllable words focused on the final syllable as the first and second syllable showed similar tonal similarities with one and two-syllables loanwords. If the final syllable was a smooth syllable, it would register as mid, falling and high tones. On the other hand, if it was a checked syllable, it would register as low and high tones.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วรรณยุกต์เป็นลักษณะทางเสียงที่สำคัญของภาษาในตระกูลไท (Tai) คือทุกภาษามีวรรณยุกต์ จำนวนวรรณยุกต์ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5-7 วรรณยุกต์ (กัลยา ดิงศภักดิ์, 2542, น. 463) แต่ลักษณะสำคัญทางเสียงนี้ไม่ได้ปรากฏกับภาษาตระกูลอินโด-ยูโรเปียน (Indo-European) ดังเช่นภาษาอังกฤษซึ่งมีอิทธิพลอยู่ในสังคมต่างๆ ไม่เว้นแม้แต่ในสังคมไทย

คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในสังคมไทยยุคต้นรัตนโกสินทร์ มีวิธีการปรับเสียงเพื่อให้เข้ากับภาษาไทย ซึ่งนิตยา กาญจนวรรณ (2554, น. 2-3) เรียกว่า “การทำให้เป็นไทย หรือ Siamization” เป็นลักษณะการปรับภาษาให้เข้ากับระบบเสียงที่มีอยู่เดิม กระบวนการนี้มีมาตั้งแต่ไทยนำภาษาบาลีเข้ามาใช้ จนมาสู่คำในภาษาอังกฤษที่เริ่มมีการดัดแปลงเสียงให้เป็นเสียงไทยๆ ดังคำว่า Portugal เป็น “พุกเกต” “พุกเทศ” “ปะตุกัน” หรือ royal pattern เป็น “ราชปะแตน” เป็นต้น ซึ่งการเรียกวิธีการดัดแปลงเสียงเช่นนี้เป็นเพราะชาวต่างชาติในสมัยนั้นเรียกภาษาไทยว่า “ภาษาสยาม” ดังข้อความที่ปรากฏในจดหมายเหตุสยามไสมย (ซามูเอล เจ. สมิต, 2549, น. 628) ว่า “ถ้าเลิกหนังสือสยามไสมยเป็นภาษาสยาม ที่คอยเกบเอาการที่ไปไปเป็นมา ในกรุงบ้างในประเทศอื่นทั่วพิภพ ชาวสยามที่รู้จักแต่ภาษาสยามก็จะไม่มีทางที่จะได้รู้ข่าวรัฐธรรมนูญ รู้ความคิด แลวิชาสาคนาคนต่างประเทศเลย”

การรับภาษาอังกฤษเข้ามาในภาษาไทยดังกล่าวข้างต้นนั้น เมื่อในสมัยรัชกาลที่ 3 ปรากฏคำในรูปของการทับศัพท์ ซึ่งส่วนมากเป็นชื่อคน ชื่อเมือง และชื่อตำแหน่ง สมัยรัชกาลที่ 4 ถึงรัชกาลที่ 6 มีการติดต่อกับต่างประเทศมากขึ้น คำที่เขียนทับศัพท์ในสมัยนั้นจึงมีคำต่างๆ ไปมากขึ้น โดยเฉพาะในสมัยรัชกาลที่ 5 นิยมใช้คำทับศัพท์มาก (วัลยา วิมุทธะลพ, 2513) นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้คำภาษาอังกฤษในภาษาไทยสมัยนั้น กลุ่มบุคคลชั้นสูงในสังคมเป็นผู้ที่ให้ความสนใจศึกษาและวางรูปแบบการเขียนสะกดคำ ดังปรากฏความในสารโต้ตอบระหว่างพระยาอนุমানราชชนกับสมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ เรื่องการเขียนรูปวรรณยุกต์ในคำภาษาอังกฤษ ลงวันที่ 29 มีนาคม พ.ศ. 2482 ความว่า

ที่ข้าพระพุทธเจ้าลงไม้ตรีในคำมีอักษรต่ำ เป็นความผิดของข้าพระพุทธเจ้าโดยแท้ ข้าพระพุทธเจ้าประสงค์เพียงจะจดเสียงอักษรต่ำ ซึ่งมีเสียงผันเป็นสูงกว่าลงไม้โทเล็กน้อย ไม่ทราบเกล้าฯ ว่าจะเป็นเครื่องหมายอย่างไร จึงได้ใช้ตรีลงกำกับ แต่ไม่ได้ทราบทูลความข้อนี้ให้ทรงทราบ

เวลานี้คำว่า note ในภาษาอังกฤษ มักถอดเป็นหนังสือไทยว่า โน้ต สอบถามก็ได้ความว่ากระทรวงธรรมการบัญญัติไว้เช่นนั้น ข้าพระพุทธเจ้าเคยเขียนว่า โน้ต เมื่อเวลาตีพิมพ์มักถูกเติมไม้โทให้เสมอ ข้าพระพุทธเจ้าเห็นพ้องในพระดำริที่เคยตรัสประทานข้าพระพุทธเจ้าไว้ ว่าคำต่างประเทศถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรลงวรรณยุกต์ จะอ่านเป็นเสียงวรรณยุกต์ก็ได้ คำว่า โน้ต ในภาษาอังกฤษเองก็อ่านได้หลายเสียง สุดแล้วจะเน้นคำในรูปประโยคชนิดไร

(สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์, 2506, น. 354)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2485 ประเทศไทยได้เกิดหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่ไทยยึดมาใช้อย่างชัดเจน เมื่อมีการตั้งคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยขึ้น เพื่อทำหน้าที่พิจารณาบัญญัติศัพท์ภาษาไทยให้เพียงพอแก่การใช้ในวงวิชาการต่างๆ โดยมีพลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปกพงศ์ประพันธ์ ทรงเป็นที่ปรึกษาและเป็นผู้วางรากฐานเรื่องนี้ด้วย ทรงโปรดการบัญญัติศัพท์ เพื่อปรับกับคำต่างประเทศซึ่งยังไม่มีคำใช้ในภาษาไทย ให้มีขึ้นเป็นจำนวนไม่น้อยและตกมาเป็นสมบัติไทยทางวัฒนธรรม กระทำให้ภาษาไทยองกวม (เสถียรโกเศศ, 2506, อ้างถึงใน ชัยนันท์ นันทพันธ์, 2534, น. 98) โดยการนำคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในยุคแรกๆ พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปกพงศ์ประพันธ์ จะต้องทรงทราบความหมายเดิมของคำ และต่อมากลี่ย่อยขยายตัวในความหมายปัจจุบันอย่างไร

ในเอกสารบันทึกการประชุม เรื่องการเขียนภาษาไทยทับศัพท์ภาษาอังกฤษในประชุม ครั้งที่ 9/2505 ซึ่งขณะนั้นมีพลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปกพงศ์ประพันธ์ทรงเป็นองค์ประธาน บันทึกว่ากรมโลหกิจมีหนังสือสอบถามยังราชบัณฑิตยสถาน เพื่อปรึกษาปัญหาการเขียนคำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นชื่อของหิน แร่ โลหะ ซากสัตว์โบราณ ฯลฯ ที่กรมโลหกิจดูแลนั้น ควรจะใช้พยัญชนะและเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับให้ถูกอักขรวิธีหรือไม่ คำตอบที่พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิปกพงศ์ประพันธ์ ทรงตอบความว่า

การเขียนคำในภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษออกเสียงไม่แน่นอน จะออกเสียงอย่างไรยอมแล้วแต่ประโยค เสียงจะสูงต่ำก็แล้วตำแหน่งของคำในประโยค จึงทรงเห็นว่าไม่ควรใช้วรรณยุกต์กำกับตามเหตุผลดังกล่าวแล้ว

(สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2534, น. 15)

ด้วยเหตุผลความแตกต่างระหว่างระบบเสียงของภาษาที่ให้อิมคือภาษาอังกฤษ และภาษาที่เป็นผู้ยืมคือภาษาไทยที่มีอยู่นั้น ทำให้ในประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ปี พ.ศ. 2532 กล่าวถึงหลักเกณฑ์การทับศัพท์ว่า **“การทับศัพท์ให้ถอดอักษรในภาษาเดิมพอควรแก่การแสดงที่มาของรูปศัพท์ และให้เขียนในรูปที่จะอ่านได้สะดวกในภาษาไทย”** และเมื่อหลักเกณฑ์การถ่ายเสียงและถอดอักษรของราชบัณฑิตยสถานฯ มิได้ กำหนดให้ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์เพื่อแสดงเสียงคำทับศัพท์ ยกเว้นคำที่ใช้มานานและคำที่จะไปพ้องกับคำไทยจนสามารถทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ ดังนั้นผู้ใช้ภาษาไทยจึงพบการเขียนสะกดคำทับศัพท์ในภาษาอังกฤษที่บันทึกไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มีทั้งการเขียนตามหลักเกณฑ์ฯ ซึ่งไม่ใส่วรรณยุกต์ตั้งคำว่า “เคเบิล” และการใส่วรรณยุกต์ตั้งคำว่า “ริบบิ้น”

แม้มีหลักเกณฑ์ที่ปรับปรุงใหม่สำหรับการทับศัพท์แล้ว แต่สังเกตได้ว่าการใช้คำภาษาอังกฤษเป็นคำทับศัพท์ของคนไทยยังไม่มีความเป็นเอกภาพ ดังที่มีนักวิชาการได้พยายามเสนอให้มีการปรับปรุงเกณฑ์การเขียนคำทับศัพท์เพื่อให้สอดคล้องกับการออกเสียงตามอย่างอักขรวิธีไทย ด้วยการเสนอให้เขียนคำทับศัพท์ด้วยการใช้ไม้ไตคู่เพื่อแสดงเสียงสั้นของพยางค์ การใช้อักษรสูงแทนอักษรต่ำ และการใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับพยางค์อย่างชัดเจน อย่างเช่นคำว่า “เซต” (set) หรือ “คอมพิวเตอร์” (computer) แต่บ๊อบ บุญหด (2555, น. 23, 26, 26) แย้งว่าตนออกเสียงคำเหล่านี้ว่า “เซท” “คัมพิวเตอร์” ซึ่งเป็นการออกเสียงภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน ทำให้การเขียนสะกดคำแตกต่างจากรูปแบบที่เสนอ ดังนั้นการใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับจึงไม่เป็นรูปแบบเดียวกัน

หากเมื่อพิจารณาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ๆ ที่ไทยนิยมเข้ามาใช้ในสมัยปัจจุบันนี้แล้ว สังเกตว่าคนไทยสามารถออกเสียงคำต่างๆ ได้เหมือนมีรูปวรรณยุกต์กำกับอยู่ในทุกพยางค์ และคนส่วนใหญ่เมื่อเห็นรูปเขียนคำทับศัพท์ก็สามารถออกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์นั้นได้เป็นรูปแบบเดียวกัน แม้ว่าเป็นการยืมภาษาที่ไม่มีระดับเสียงวรรณยุกต์มาใช้ในระบบเสียงที่มีวรรณยุกต์อย่างภาษาไทย ซึ่งกระบวนการเหล่านี้เป็นกระบวนการการใช้ภาษาที่ประกอบด้วยการกำหนดรู้ของผู้ใช้ภาษา (language user's perception) เกี่ยวกับภาษาที่ใช้ การใช้ความคิดเชื่อมโยง (association) และแนวเทียบ (analogy) เป็นเครื่องมือในการจัดการข้อมูลทางภาษาที่รับหรือเรียนมา และเลือกวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมต่อข้อมูลนั้นๆ (สมศีล ฆานวงศ์, 2555, น. 11)

จากแนวคิดข้างต้น ผู้เขียนจึงได้ทดลองเก็บตัวอย่างข้อมูลเกี่ยวกับการออกเสียงคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากบุคลากรในสถานศึกษา คัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีความรู้พอสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ จำนวน 10 คน เพื่อสังเกตการออกเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ โดยให้ผู้ทดสอบดูรายการคำภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งความหมาย แล้วออกเสียงตามที่ตนคุ้นเคย ผลปรากฏว่าทุกคนออกเสียงคำแบบมีเสียงวรรณยุกต์ และส่วนใหญ่เป็นวรรณยุกต์เสียงเดียวกัน ซึ่งเป็นประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

นอกจากนี้พบว่าในหนังสือหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2545, น. 34) เรื่องวิธีแผลงวรรณยุกต์ ข้อ 39. ท่านผู้แต่งได้กล่าวถึงการอ่านออกเสียงคำบาลี สันสกฤต ซึ่งเป็นภาษาตระกูลอินโดยูโรเปียน เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ ว่า “คำบาลีและสันสกฤต ซึ่งไม่มีกำหนดเสียงวรรณยุกต์ ครั้นตกมาในภาษาไทย เราอ่านตามเสียงอักษรสูง กลาง ต่ำ ของเรา ไม่ต้องใช้ไม้วรรณยุกต์ แต่มีบางคำที่แผลงออกไปจากนี้ ...” และเรื่องคำแนะนำในการอ่านหนังสือ (2545, น. 57-58) ได้กล่าวว่า ถึงแม้ว่าผู้อ่านจะอ่านหนังสือได้ถูกต้องตามอักขรวิธีทั้งหมด แต่ขาดลีลาในการอ่านให้ชัด ให้ดังพอที่ผู้ฟังจะได้ยินทั่วกัน และต้อง “พยายามให้เป็นเสียงพูด” มิเช่นนั้นจะทำให้เรื่องที่ทำไม่ไพเราะและผู้ฟังก็ไม่เข้าใจ สิ่งที่พระยาอุปกิตศิลปสารเขียนไว้ข้างต้นนี้ สอดคล้องกับทฤษฎีการลงมุขยัตหรือจังหวะเสียงคำไทย (Metrical Theory of Prominence in Thai) ของ อุดม วัชรวิทย์ (2537, น. 115-116) ซึ่งยึดคำสองพยางค์ สามพยางค์ และสี่พยางค์เป็นหลัก โดยกล่าวว่า “ไม่ว่าคำนั้นจะมีที่มาจากภาษาใดก็ตาม คนไทยจับเข้าจังหวะภาษาไทยทั้งสิ้น และไม่มียกเว้นว่าคำดังกล่าวจะเป็นชื่อเฉพาะหรือไม่” ไม่ว่าคำที่นำมาใช้ ยืมมาใช้ หรือเป็นคำไทยแท้ ไม่ว่าจะ เป็นสามัญนามหรือวิสามัญนาม คนไทยออกเสียงเข้าจังหวะเดียวกัน คำใดมีพยางค์ที่สามารถอ่านแบบลดพยางค์ได้จะลดพยางค์ลง และนิยมแบ่งพยางค์ให้ตรงกับขอบเขตของหน่วยคำคำหลายพยางค์ดังคำว่า “ดุษณีนิจ” อ่าน [ดุน-ณี-นิจ], “ราชสุดา” อ่าน [ราช-สุ-ดา] ที่สำคัญอีกประเด็นหนึ่งก็คือ พยางค์สุดท้ายของคำหลักในภาษาไทยจะต้องลงมุขยัต (คำพยางค์เดียวจะต้องลงมุขยัตที่พยางค์นั้น) และคำสองพยางค์มีจังหวะเบา-หนัก ดังคำว่า “นภา” “เวลา” หรือหนัก – หนัก ในคำซ้อนหรือคำประสม ดังคำว่า “ยกย่อน” “โดดเด่น” ซึ่งทฤษฎีทั้งหมดนี้ย้ำเรื่องของเอกลักษณ์ในการออกเสียงคำไทยว่ามีลักษณะเฉพาะ ดังนั้นเมื่อออกเสียงคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ คนไทยจึงสามารถออกเสียงพยางค์นั้นได้อย่างไม่แตกต่างกันมากนัก

นอกจากนั้นแนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของลักษณะคำเป็น คำตายในพยางค์ภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2545, น. 14) ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องการผันวรรณยุกต์และการออกเสียงพูดของคนไทยปรากฏ

ชัดเจนในหนังสือหลักภาษาไทย ในภาคที่ 1 ลักษณะอักษร เรื่องวรรณยุกต์ว่า “ที่จริงคำเป็นคำตายนี้ ควรจะอยู่ในวิธีประสมอักษร แต่เห็นว่าเป็นหลักสำคัญของวรรณยุกต์ จึงได้นำมาอธิบายไว้ในที่นี้...”

จากประเด็นปัญหาและแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ทั้งหลายดังที่ได้กล่าวไว้ เป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่องระบบการออกเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรไทย เพื่อหาคำตอบว่าปัจจัยสำคัญคืออะไร ที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาไทยสามารถออกเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ได้เหมือนกัน แม้ว่ารูปเขียนสะกดคำไม่ได้เป็นสิ่งที่เอื้อต่อการกำหนดเสียงวรรณยุกต์เหมือนในคำไทยแท้ และสิ่งนั้นเกิดขึ้นอย่างเป็นระบบหรือไม่อย่างไร และจากผลการศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ จากข้อมูลจำนวน 738 คำ โดยไม่นำคำทับศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มาใช้ในการวิเคราะห์ พบคำทับศัพท์ที่มีเสียงวรรณยุกต์กำกับพยางค์ ดังนี้

เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์พยางค์เดียว

เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์พยางค์เดียว จำแนกเป็นพยางค์คำเป็นและพยางค์คำตาย จำนวน 209 คำ พบว่า ทุกพยางค์ล้วนมีเสียงวรรณยุกต์กำกับ ดังนี้

1. พยางค์คำเป็น เป็นคำที่มีพยัญชนะสะกดในมาตราแม่กน แม่กม แม่กง แม่เกย แม่เกอว และแม่ก กว (สระยาว) พบวรรณยุกต์สามัญและวรรณยุกต์ตรี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 วรรณยุกต์สามัญ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งมีพยางค์เทียบได้กับพยางค์คำเป็นในภาษาไทย มีเสียงวรรณยุกต์สามัญเมื่อพยัญชนะสะกดในคำภาษาอังกฤษมีพยัญชนะสะกดหนึ่งเสียง อาจเป็นเสียงนาสิก เสียงเหลว หรือเป็นพยางค์เปิดที่ไม่มีเสียงพยัญชนะสะกด และถ้าคำนั้นมีหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดควบสองหน่วยเสียง เสียงแรกต้องเป็นพยัญชนะสะกดนาสิก /m/ /n/ /ŋ/ หรือ พยัญชนะเสียงเหลว ได้แก่ พยัญชนะเสียงเปิดข้างลิ้น /l/ หรือพยัญชนะรัว /r/ ตามด้วยพยัญชนะสะกดตัวที่สองเป็นพยัญชนะกัก ประเภทเสียงโฆษะ ตัวอย่างเช่น

ลำดับที่	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	IPA	รูปศัพท์	การออกเสียง
1.	blue	blu:	บลู	blu:
2.	burn	bɜ:n (อ.) / bɜ:rn (อ.)	เบิร์น	bɜ:n
3.	foil	fɔɪl	ฟอยล์	fɔ:j
4.	gold	gəʊld (อ.) / goʊld (อ.)	โกลด์	ko: / ko:l
5.	king	kɪŋ	คิง	khɪŋ
6.	pie	paɪ	พาย	pha:j
7.	poll	pəʊl (อ.) / poul (อ.)	โพล	pho: / pho:l
8.	sound	saʊnd	ซาวนด์	sa:w

1.2 วรรณยุกต์เสียงตรี ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษพยางค์เดียวซึ่งเทียบได้กับพยางค์คำเป็นในภาษาไทย จะพบเสียงวรรณยุกต์นี้ในสภาพแวดล้อมของพยางค์ที่แตกต่างกัน 2 ลักษณะ ประการแรกเมื่อพยางค์นั้นมาจากคำภาษาอังกฤษที่มีหน่วยเสียงสระประสม ซึ่งประกอบด้วยสระสูง /i/ /u/ เป็นเสียงสระตัวท้ายสุด ตามด้วยพยัญชนะเสียงดแทรกหรือพยัญชนะกัก เมื่อออกเสียงแบบไทยจะเทียบได้กับเสียงแบบพยางค์เปิด หรือพยางค์

ปิดในมาตราแม่เกย และมาตราแม่เกอว ตามลำดับ ทำให้สามารถออกเสียงคำทับศัพท์นี้เป็นพยางค์ที่มีเสียงใกล้เคียงกับคำศัพท์เดิมที่ยืมมา ตัวอย่างเช่น

ลำดับที่	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	IPA	รูปศัพท์	การออกเสียง
1.	choice	tʃɔɪs	ชอยซ์	chɔ́j
2.	drive	draɪv	ไดรฟ์	dráj
3.	guide	gaɪd	ไกด์	káj
4.	life	laɪf	ไลฟ์	láj
5.	mouse	maʊs	เมาส์	máw
6.	mouth	maʊθ	เมาท์	máw
7.	site	sáɪt	ไซต์	sáj
8.	size	saɪz	ไซซ์	sáj

ประการที่สอง เสียงวรรณยุกต์ตรีในคำเป็นเกิดเมื่อพยางค์ในภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงพยัญชนะสะกดสองหน่วยเสียง เสียงแรกต้องเป็นพยัญชนะนาสิก พยัญชนะรัว หรือพยัญชนะเปิดข้างลิ้น และเสียงที่สองเป็นพยัญชนะกักหรือพยัญชนะเสียดแทรก ประเภทเสียงอโฆษะ ออกเสียงแบบไทยโดยฆ่าเสียงพยัญชนะในตำแหน่งหลัง ทำให้มีเสียงพยัญชนะสะกดตามมาตราแม่กน แม่กม แม่กง แม่เกย แม่เกอว ตัวอย่างเช่น

ลำดับที่	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	IPA	รูปศัพท์	การออกเสียง
1.	brunch	brʌntʃ	บรันช์	brán
2.	built	bɪlt	บิลต์	bíw
3.	camp	kæmp	แคมป์	khém
4.	font	font (อ.) / fɑ:nt (อ.)	ฟอนต์	fón
5.	health	helθ	เฮลท์	hé:w
6.	sense	sens	เซนส์	sén
7.	sync	sɪŋk	ซิงก์	síŋ

2. พยางค์คำตาย เป็นคำที่มีพยัญชนะสะกดในมาตราแม่กก แม่กต แม่กบ และแม่ ก กา (สระสั้น) พยางค์แบบนี้มีวรรณยุกต์เพียง 2 เสียง ได้แก่ วรรณยุกต์ตรี และวรรณยุกต์เอก ดังนี้

2.1 วรรณยุกต์ตรี คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษพยางค์เดียวที่มีพยางค์ซึ่งเทียบได้กับคำตายในภาษาไทยมีวรรณยุกต์ตรี เมื่อพยางค์ภาษาอังกฤษมีเสียงพยัญชนะสะกดเป็นเสียงกัก หรือเสียงเสียดแทรก หรือพยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดสองหน่วยเสียง ประเภทอโฆษะ ประกอบด้วยเสียงทั้งสองประเภทข้างต้น ได้แก่ หน่วยเสียง /ks/, /kt/ มาตราแม่กก หน่วยเสียง /st/, /sk/ มาตราแม่กต และหน่วยเสียง /ft/ ในมาตราแม่กบ ตัวอย่างเช่น

ลำดับที่	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	IPA	รูปศัพท์	การออกเสียง
1.	act	ækt	แอกต์	ʔék
2.	art	a:t (อ.) / a:rt (อ.)	อาร์ต	ʔá:t
3.	big	big	บีก	bík
4.	bluff	blaf	บลัฟ	bláp / bláf
5.	booth	bu:ð (อ.) / bu:θ (อ.)	บูท	bú:t
6.	boss	bɒs (อ.) / bɔ:s (อ.)	บอส	bó:t / bó:s
7.	cast	ka:st (อ.) / kæst (อ.)	แคสต์	khé:t / khé:s
8.	charge	tʃa:dʒ (อ.) / tʃa:rdʒ (อ.)	ชาร์จ	chá:t
9.	clip	klip	คลิป	khlíp
10.	coach	kəʊtʃ (อ.) / koutʃ (อ.)	โคช	khó:t
11.	fix	fiks	ฟิกซ์	fík
12.	herb	hɜ:b (อ.) hɜ:rb (อ.) / ɜ:rb (อ.)	เฮิร์บ	hɜ:p
13.	jazz	dʒæz	แจซ	cé:t / cé:s
14.	kid	kid	คิต	khít
15.	save	seiv	เซฟ	sé:p
16.	shift	ʃift	ชิฟต์	chíp
17.	work	wɜ:k (อ.) / wɜ:rk (อ.)	เวิร์ก	wɜ:k
18.	web	web	เวบ	wép

2.2 **วรรณยุกต์เสียงเอก** คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสองพยางค์ซึ่งมีพยางค์เทียบได้กับคำตายมีเสียงวรรณยุกต์เอก พบในโครงสร้างพยางค์เหมือนกับพยางค์ที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีข้างต้น แต่พบปริมาณน้อยกว่า คำที่ออกเสียงตรี สังเกตว่าคำที่ออกเสียงวรรณยุกต์เอกบางคำสามารถออกเสียงตรีได้ด้วย ดังคำว่า fax และ club แต่ปัจจุบันผู้ใช้ภาษาเลือกออกเสียงเอกมากกว่า แต่คำบางคำก็มีความหมายของคำเป็นปัจจัยสำคัญในการออกเสียงวรรณยุกต์ ดังคำว่า net ซึ่งเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน ทำให้ความหมายคำนี้แตกต่างกันด้วย ถ้าออกเสียงวรรณยุกต์เอก ใช้หมายถึงคำว่า อินเทอร์เน็ต ซึ่งนิยมพูดสั้นๆ เพียงพยางค์สุดท้ายของคำ แต่ถ้าเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี ใช้หมายถึง ตาข่าย

นอกจากนี้ในข้อมูลคำทับศัพท์พยางค์เดี่ยวพบบางคำที่สามารถออกเสียงวรรณยุกต์ได้มากกว่าหนึ่งเสียง ซึ่งล้วนเป็นพยางค์คำตายทั้งสิ้น ได้แก่ league search vat คำทั้งสามนี้ไม่ว่าจะออกเสียงวรรณยุกต์เอกหรือเสียงตรีก็ยังคงมีความหมายของคำเหมือนเดิม

เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์สองพยางค์

คำสองพยางค์ในภาษาไทยตามแนวคิดของกาญจนา นาคสกุล (2551, น. 197-220) แบ่งได้เป็นคำสองพยางค์แท้ และคำสองพยางค์เทียม ซึ่งเป็นผลจากการลงน้ำหนักพยางค์ทั้งสองที่ไม่เท่ากัน พยางค์เบาเป็นพยางค์ที่ไม่ลงน้ำหนักซึ่งจะปรากฏในพยางค์แรกของคำสองพยางค์แท้ ส่วนพยางค์หนักเป็นพยางค์ที่ลงน้ำหนักขณะเปล่ง

เสียงมากกว่าพยางค์เบา เมื่อพิจารณาโครงสร้างในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ลักษณะการลงน้ำหนักเสียงนี้มีผลต่อการออกเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เช่นกัน

ผู้วิจัยแบ่งคำทับศัพท์สองพยางค์ออกเป็น 4 กลุ่ม ตามลักษณะพยางค์ ประกอบด้วยกลุ่มพยางค์คำเป็น กลุ่มพยางค์คำตาย กลุ่มพยางค์คำเป็น - คำตาย และกลุ่มพยางค์คำตาย - คำเป็นซึ่งแต่ละกลุ่มมีเสียงวรรณยุกต์ในแต่ละพยางค์ ดังนี้

1. กลุ่มพยางค์คำเป็น ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสองพยางค์ซึ่งทั้งพยางค์แรกและพยางค์หลังมีโครงสร้างพยางค์เทียบได้กับพยางค์คำเป็นในภาษาไทย มีจำนวน 149 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.19 พบเสียงวรรณยุกต์ในคำกลุ่มนี้จำแนกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ วรรณยุกต์เสียงสามัญ- เสียงสามัญ, วรรณยุกต์เสียงสามัญ - เสียงโท, วรรณยุกต์เสียงสามัญ - เสียงตรี, วรรณยุกต์เสียงตรี - เสียงสามัญ และวรรณยุกต์เสียงตรี - เสียงโท ตัวอย่างเช่น

ประเภท	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
สามัญ-สามัญ	canteen	kæn'ti:n	แคนทีน	khe:n-thi:n
	guru	'guru:	กูรู	ku: - ru:
สามัญ- ตรี	content	'kɒntent (อ.ย.) 'kɑ:ntent (อ.)	คอนเทนต์	khɒn - thén
	highlight	'haɪlaɪt	ไฮไลต์	haj - láj
สามัญ - โท	level	'levəl	เลเวล	le: - wéw
ตรี - สามัญ	sideline	'saɪdlaɪn	ไซด์ไลน์	sáj - la:j
ตรี - โท	printer	'prɪntə (อ.ย.)/ 'prɪntər (อ.)	พรินเตอร์	phrín - tɕi: / prín - tɕi:

2. กลุ่มพยางค์คำตาย ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสองพยางค์ซึ่งทั้งพยางค์แรกและพยางค์หลังมีโครงสร้างพยางค์เทียบได้กับพยางค์คำตายในภาษาไทย มีจำนวน 66 คำ คิดเป็นร้อยละ 8.94 พบเสียงวรรณยุกต์ในคำกลุ่มนี้จำแนกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ วรรณยุกต์เสียงสามัญ - เสียงเอก, วรรณยุกต์เสียงสามัญ - เสียงตรี, วรรณยุกต์เสียงตรี - เสียงเอก, วรรณยุกต์เสียงตรี - เสียงโท และ วรรณยุกต์เสียงตรี - เสียงตรี ตัวอย่างเช่น

ประเภท	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
สามัญ- เอก	award	ə'wɔ:d (อ.ย.) / ə'wɔ:rd (อ.)	อวอร์ด	?a - wò:t
	spot	spɒt (อ.ย.) / spɑ:t (อ.)	สปอต	sa - pòt
สามัญ- ตรี	slip	slɪp	สลิป	sa - líp
	snack	snæk	สแนก	sa - nék
ตรี - เอก	message	'mesɪdʒ	เมสเซจ	mé:t - sè:t
	update	ʌp'deɪt	อัปเดต	?áp - dè:t
ตรี - โท	budget	'bʌdʒɪt	บัตเจต	bát - cét
ตรี - ตรี	admit	əd'mɪt	แอดมิต	?ét - mít

ตามปกติพยางค์คำตายในภาษาไทยไม่มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ ยกเว้นเป็นพยางค์ที่ไม่ลงน้ำหนัก ดังพยางค์แรกของคำว่า “ตะขอ” “อะไร” “ละลาย” เช่นเดียวกับพยางค์แรกของคำทับศัพท์สองพยางค์ ซึ่งมาจากโครงสร้างพยางค์ในภาษาอังกฤษที่เป็นคำพยางค์เปิด และมีสระเสียงสั้นตรงกับหน่วยเสียง /ə/ หรือ schwa ซึ่งทำให้เป็นพยางค์เบา เมื่อเป็นพยางค์ในภาษาไทยจะต้องเติมเสียงพยัญชนะ /ʔ/ ตามลักษณะการเขียนสะกดคำภาษาไทย (ดังตัวอย่างคำว่า ‘ออร์ต’ ‘แอดมิต’) หรือ คำภาษาอังกฤษพยางค์เดียวที่มีเสียงพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบกล้ำสองเสียง โดยเสียงแรกเป็นพยัญชนะเสียดแทรก ฐานปุ่มเหงือก /s/ พยัญชนะเสียงที่สองเป็นพยัญชนะกัก, พยัญชนะนาสิก หรือพยัญชนะเปิดข้างลิ้น จากข้อมูลพบพยัญชนะตรงกับหน่วยเสียง /p/ /t/ และมีการแทรกเสียงสระ /a/ ระหว่างพยัญชนะต้นควบ ทำให้คำพยางค์เดียวในภาษาอังกฤษกลายเป็นคำทับศัพท์สองพยางค์ในภาษาไทย (ดังตัวอย่างคำว่า ‘สปอต’ ‘สลিপ’)

3. กลุ่มพยางค์คำเป็น - คำตาย ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสองพยางค์ ซึ่งพยางค์แรกมีลักษณะโครงสร้างพยางค์เทียบได้กับคำเป็นและพยางค์ที่สองเทียบได้กับคำตายในภาษาไทยมีจำนวน 100 คำ คิดเป็นร้อยละ 13.55 พบเสียงวรรณยุกต์ในคำกลุ่มนี้จำแนกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ วรรณยุกต์เสียงสามัญ – เสียงเอก, วรรณยุกต์เสียงสามัญ – เสียงโท, วรรณยุกต์เสียงสามัญ – เสียงตรี, วรรณยุกต์เสียงตรี – เสียงเอก, วรรณยุกต์เสียงตรี – เสียงโท และ วรรณยุกต์เสียงตรี – เสียงตรี ตัวอย่างเช่น

ประเภท	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
สามัญ – เอก	debate	di'beit	ดีเบต	di: - bè:t
สามัญ – โท	serious	'sɪəriəs (อ.) / 'sɪrriəs (อ.)	ซีเรียส	si: - ríat
สามัญ – ตรี	improve	im'pru:v	อิมพรูฟ	?im - phrú:p
ตรี – เอก	outlet	'autlet, 'autlɪv'ɪt	เอาต์เลต	?áw - lèt
ตรี – โท	princess	,prɪn'ses	พรินเซส	phrín - sèt / phín - sèt
ตรี – ตรี	output	'aʊtput	เอาต์พุต	?áw - phút

4. กลุ่มพยางค์คำตาย - คำเป็น คำทับศัพท์สองพยางค์ซึ่งพยางค์แรกมีลักษณะโครงสร้างพยางค์เทียบได้กับคำตาย และพยางค์ที่สองเทียบได้กับคำเป็นในภาษาไทย มีจำนวน 107 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.50 พบเสียงวรรณยุกต์ในคำกลุ่มนี้จำแนกได้ 6 ประเภท ได้แก่ วรรณยุกต์เสียงสามัญ – เสียงสามัญ, วรรณยุกต์เสียงสามัญ – เสียงตรี, วรรณยุกต์เสียงเอก – เสียงสามัญ, วรรณยุกต์เสียงเอก – เสียงโท, วรรณยุกต์เสียงตรี – เสียงสามัญ, วรรณยุกต์เสียงตรี – เสียงโท และ วรรณยุกต์เสียงตรี – เสียงตรี ตัวอย่างเช่น

¹ เครื่องหมาย ə/I หมายถึงในพยางค์นั้นมีทั้งผู้่ออกเสียง ə และมีผู้่ออกเสียง I ซึ่งในพจนานุกรมจะพิมพ์ซ้อนกัน แต่ในงานวิจัยนี้พิมพ์เรียงกัน

ลำดับที่	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
สามัญ – สามัญ	scan	skæn	สแกน	sa - kɛ:n
สามัญ – ตรี	strike	stræk	สไตรก์	sa - tráj
เอก – สามัญ	broadband	'brɔ:dbænd (อัง.) 'brɔ:dbænd (อ.)	บรอดแบนด์	brò:t - bɛ:n
เอก – โท	rating	'reɪtɪŋ	เรตติง	rè:t - tɪŋ
ตรี – สามัญ	sitcom	'sɪtkɒm (อัง.) 'sɪtkɑ:m (อ.)	ซิตคอม	sít - khom
ตรี – โท	hacker	'hækə (อัง.) 'hækər (อ.)	แฮกเกอร์	hék - kɔ:
ตรี – ตรี	account	ə'kaunt	แอคเคานต์	ʔék - kháw
	website	'websaɪt	เว็บไซต์	wép - sáj

การศึกษาเสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษสองพยางค์ พิจารณาจากจำนวนเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในแต่ละกลุ่ม สรุปโดยเรียงลำดับจากเสียงวรรณยุกต์ที่พบจำนวนมากไปหาน้อยดังตารางนี้

ตำแหน่งพยางค์		เสียงวรรณยุกต์	
พยางค์แรก	พยางค์หลัง	พยางค์แรก	พยางค์หลัง
พยางค์คำเป็น	พยางค์คำเป็น	สามัญ / ตรี	โท / สามัญ / ตรี
พยางค์คำตาย	พยางค์คำตาย	ตรี / สามัญ	เอก / ตรี / โท
พยางค์คำเป็น	พยางค์คำตาย	สามัญ / ตรี	เอก / ตรี / โท
พยางค์คำตาย	พยางค์คำเป็น	ตรี / สามัญ / เอก	โท / สามัญ / ตรี

ตารางข้างต้นแสดงคำทับศัพท์สองพยางค์ที่เป็นพยางค์คำเป็นทั้งคู่ พยางค์แรกมีเสียงวรรณยุกต์สามัญ ร้อยละ 93.28 และเสียงตรี ร้อยละ 4.69 ส่วนพยางค์หลังมีเสียงโท ร้อยละ 51 เสียงสามัญ ร้อยละ 36.24 เสียงตรี ร้อยละ 10.73 และพบคำที่ออกเสียงต่างกัน ร้อยละ 2.01

ถ้าเป็นคำทับศัพท์ที่เป็นพยางค์คำตายทั้งคู่ พยางค์แรกมีเสียงวรรณยุกต์ตรี ร้อยละ 59.09 และเสียงสามัญ ร้อยละ 36.36 ส่วนพยางค์หลังมีเสียงเอก ร้อยละ 48.48 เสียงตรี ร้อยละ 43.93 เสียงโท ร้อยละ 3.03 และคำที่ออกเสียงต่างกัน ร้อยละ 4.54

คำทับศัพท์สองพยางค์ที่มีพยางค์แรกคำเป็นและพยางค์หลังคำตาย พยางค์แรกมีเสียงสามัญ ร้อยละ 91 เสียงตรี ร้อยละ 5 ส่วนพยางค์หลังมีเสียงเอก ร้อยละ 56 เสียงตรี ร้อยละ 37 เสียงโท ร้อยละ 3 และคำที่ออกเสียงต่างกัน ร้อยละ 4

คำทับศัพท์สองพยางค์ที่มีพยางค์แรกคำตาย และพยางค์หลังคำเป็น มีวรรณยุกต์ทั้งหมด 4 เสียงเช่นกัน พยางค์แรกมีเสียงตรี ร้อยละ 78.50 เสียงสามัญ ร้อยละ 13.08 เสียงเอก ร้อยละ 4.67 ส่วนพยางค์หลังมีเสียงโท ร้อยละ 50.46 เสียงสามัญ ร้อยละ 32.71 เสียงตรี ร้อยละ 13.08 และคำที่ออกเสียงต่างกัน ร้อยละ 3.73

นอกจากนี้ยังพบว่าคำทับศัพท์บางคำที่ปรากฏว่าไม่สามารถระบุเสียงวรรณยุกต์ได้แน่นอน เนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์สามารถออกเสียงได้มากกว่าหนึ่งเสียง ดังเช่นคำว่า busy, crazy, culture มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ-โท หรือ วรรณยุกต์ตรี-โท ส่วนคำว่า beetroot ออกเสียงวรรณยุกต์เอก-ตรี หรือวรรณยุกต์ตรี-ตรี, คำว่า

gossip ออกเสียงวรรณยุกต์เสียงตรี-เอก หรือเสียงวรรณยุกต์ตรี-ตรี ซึ่งการออกเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความแตกต่างด้านความหมายของคำ

คำทับศัพท์สามพยางค์

เนื่องจากตำแหน่งพยางค์ท้ายของคำหลายพยางค์มีปัจจัยสำคัญเรื่องการลงเสียงหนัก ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงคำของคนไทย ดังนั้นจึงจำแนกกลุ่มข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 103 คำโดยพิจารณาลักษณะพยางค์คำเป็นและคำตายในพยางค์สุดท้ายเป็นหลัก ได้ข้อมูล 4 ประเภท ดังนี้

1. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์สามพยางค์ที่ทุกพยางค์เทียบได้กับพยางค์คำเป็น พบเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ท้ายสุดประกอบด้วย วรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์ตรี ตัวอย่างเช่น

ประเภท	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
สามัญ	motorway	'mɔutəwei (อ.) 'moutərwei (อ.)	มอเตอร์เวย์	mɔ:-tʰi:-we:
โท	general	'dʒenərəl	เจเนรัล	cen-nɔ:-rân
	whitening	'waɪtɪŋ	ไวเทนิง	wáj-then-níŋ
ตรี	innocent	'ɪnəsənt	อินโนเซนต์	?in-no:-sén

2. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์สามพยางค์ที่ทุกพยางค์เทียบได้กับพยางค์คำตาย พบเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ท้ายสุดประกอบด้วย วรรณยุกต์เอก และวรรณยุกต์ตรี ตัวอย่างเช่น

ประเภท	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
เอก	abstract	'æbstrækt	แอบสแทรก	?ép-sa-trèk
	minimart	'mɪnɪmɑ:t (อ.) 'mɪnɪmɑ:rt (อ.)	มินิมาร์ท	mí-ní-mà:t
	primitive	'prɪmətɪv	พริมีทีฟ	phri-mi-thì:p
	spirit	'spɪrɪt	สปิริต	sa-pi-rìt
ตรี	minibus	'mɪnɪbəs	มินิบัส	mí-ní-bát

3. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ที่มีพยางค์ท้ายสุดเป็นพยางค์คำเป็น ส่วนพยางค์อื่นมีทั้งพยางค์คำเป็นและคำตาย พบวรรณยุกต์ในพยางค์ท้ายสุดประกอบด้วยวรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์โท และวรรณยุกต์ตรี ตัวอย่างเช่น

ลำดับที่	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
สามัญ	modify	'mɒdɔ/fai (อ.) 'mɑ:dɔ/fai (อ.)	โมดิไฟ	mo:-di-faj
โท	admission	əd'miʃən	แอดมิสชัน	ʔét-mít-chân
	aroma	ə'roumə (อ.) ə'roumə (อ.)	อโรมา	ʔa-ro:mâ:
	collection	kə'leɪʃən	คอลเลกชัน	khə:lék-chân
ตรี	management	'mænɪdʒmənt	แมนเนจเมนต์	men-nè:t-mén
	reference	'refərəns	เรฟเฟอเรนส์	rép-fɜ:-rén

4. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ที่มีพยางค์ท้ายสุดเป็นพยางค์คำตาย ส่วนพยางค์อื่นมีทั้งพยางค์คำเป็นและคำตาย พบวรรณยุกต์ในพยางค์ท้ายสุดเป็นวรรณยุกต์เอก และวรรณยุกต์ตรี ตัวอย่างเช่น

ลำดับที่	คำภาษาอังกฤษ		คำทับศัพท์	
	รูปศัพท์	การออกเสียง	รูปศัพท์	การออกเสียง
เอก	creative	kri'eɪtɪv	ครีเอทีฟ	khri:-ʔe:-thì:p
	exclusive	ɪk'sklu:sɪv	เอกซ์คลูซีฟ	ʔék-khlu:-sì:p
	sensitive	'sensə'tɪv	เซนซิทีฟ	sén-si-thì:p
ตรี	microchip	'maɪkrəʊ,tʃɪp (อ.) 'maɪkrəʊ,tʃɪp (อ.)	ไมโครชิป	maj-khro:-chíp
	overact	ˌoʊvər'ækt (อ.) ˌoʊvər'ækt (อ.)	โอเวอร์แอกต์	ʔo:-wɜ:-ʔék

การออกเสียงคำทับศัพท์สามพยางค์บางคำ พบว่ามีคำที่ออกเสียงวรรณยุกต์ได้มากกว่าหนึ่งเสียง เช่นเดียวกับที่พบในคำสองพยางค์ ได้แก่คำว่า stylist ออกเสียงสามัญ-สามัญ-เอก หรือ สามัญ-สามัญ-ตรี, คำว่า beautiful ออกเสียงสามัญ-โท-สามัญ หรือ ตรี-โท-สามัญ และ ethanol ออกเสียงสามัญ-สามัญ-โท หรือ ตรี-สามัญ-โท

อภิปรายผล

1. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์พยางค์เดียวที่ปรากฏตามลักษณะโครงสร้างพยางค์ซึ่งเทียบได้กับพยางค์คำเป็นและพยางค์คำตายนั้น ตรงกับการศึกษาของนิตยา กาญจนะวรรณ (2547), อุดม วโรตม์ลิขิตต์ (2552) แต่ Gandour (1979) กล่าวถึงเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เดียวซึ่งเป็นพยางค์คำตาย หรือ checked syllable ว่ามีเสียงวรรณยุกต์ตรี และพยางค์คำเป็น หรือ open syllable มีเสียงวรรณยุกต์สามัญ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเกิดจากปัจจัยเรื่องเวลาและจำนวนข้อมูลที่ใช้ศึกษา ทำให้ผลการศึกษาดังกล่าวแตกต่างไป คือคำพยางค์เดียวซึ่งเทียบได้กับพยางค์คำเป็น มีทั้งเสียงวรรณยุกต์สามัญ และวรรณยุกต์ตรี แม้เสียงตรีจะมีจำนวนน้อยกว่าเสียงสามัญก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นว่ามีเสียงวรรณยุกต์เสียงตรีในโครงสร้างพยางค์เช่นนี้ ส่วนในพยางค์ที่เทียบได้กับพยางค์คำตาย

ปรากฏเสียงวรรณยุกต์ตรีและวรรณยุกต์เอก โดยพบว่าคำพยางค์เดี่ยวส่วนใหญ่เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี คำที่มีเสียงตรงกับวรรณยุกต์เอกมีจำนวนน้อยกว่ามาก ซึ่งนิตยา กาญจนวรรณ (2555, น. 72) ให้ข้อสังเกตไว้ว่าคำตายที่เคยนิยมออกเสียงตรีอาจจะเปลี่ยนไปเป็นเสียงเอกในปัจจุบัน และเสียงตรีอาจสูญไปในอนาคต อย่างไรก็ตามไม่พบเสียงวรรณยุกต์เสียงจัตวาซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของวัฒนา อุดมวงศ์ (2524) เนื่องจากการศึกษาคั้งนั้นเก็บข้อมูลจากคำภาษาอังกฤษที่รวมคำ “ภาษาสยาม” เช่นคำว่า บ๊อย (boy), เก้ (gay) มาวิเคราะห์ด้วย ซึ่งคำเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงระบบเสียงให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทยทั้งรูปเขียนและเสียงอ่านแล้ว

2. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์สองพยางค์ พบระบบเสียงในคำสองพยางค์ที่ใกล้เคียงกับ นิตยา กาญจนวรรณ (2547) กล่าวว่าคำสองพยางค์ซึ่งเทียบได้กับคำเป็นทั้งคู่จะมีเสียงวรรณยุกต์แบบพยางค์แรกเป็นเสียงสามัญ-พยางค์หลังเสียงโท/เสียงตรี ซึ่งจากการศึกษาพบคำสองพยางค์ที่มีพยางค์แรกเป็นเสียงสามัญ-พยางค์หลังเป็นเสียงโท เป็นเสียงที่มีจำนวนมากที่สุด และพบว่าพยางค์หลังมีเสียงสามัญพบมากเป็นอันดับสอง ส่วนพยางค์หลังเสียงตรีพบเล็กน้อย

ส่วน Gandour (1979) กล่าวถึงเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์คำเป็นในตำแหน่งพยางค์ท้ายว่าเป็นเสียงโทเช่นกัน ส่วนพยางค์หน้าระบุว่าเป็นเสียงสามัญ ซึ่งเป็นการสรุปผลที่ใกล้เคียงกับงานวิจัยฉบับนี้ เนื่องจากเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏมากที่สุด นอกจากนี้ในข้อมูลยังพบเสียงวรรณยุกต์ตรี แต่มีจำนวนน้อยมาก

คำสองพยางค์ซึ่งเทียบได้กับพยางค์คำตายทั้งคู่ พบเสียงวรรณยุกต์ที่ใกล้เคียงกับการศึกษาของ นิตยา กาญจนวรรณ (2547) ที่ระบุว่าพยางค์แรกเป็นเสียงตรี-พยางค์หลังเสียงตรีหรือเสียงเอก ผลการศึกษาคั้งนี้พบว่าเสียงวรรณยุกต์ตรี เกิดขึ้นในพยางค์แรกของคำทับศัพท์ประเภทนี้มากที่สุด ส่วนพยางค์คำตายตำแหน่งหลังพบเสียงวรรณยุกต์เอกมากที่สุด

สิ่งที่แตกต่างคือผลการศึกษาที่ได้พบว่าพยางค์แรกเป็นเสียงสามัญ-พยางค์หลังเป็นเสียงตรี มีจำนวนไม่น้อย ทั้งนี้เสียงวรรณยุกต์นี้เกิดจากการนำคำพยางค์เดี่ยวในภาษาอังกฤษมาออกเสียงโดยการแทรกเสียงสระอะระหว่างเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ นอกจากนี้เมื่อย้อนไปดูข้อเสนอของ Gandour (1979) ที่กล่าวว่าคำทับศัพท์หลายพยางค์ที่ไม่ใช่ตำแหน่งพยางค์ท้ายมีเสียงตรี ส่วนพยางค์ท้ายมีเสียงเอก ก็ยังเป็นผลสรุปที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

3. เสียงวรรณยุกต์โทเป็นเสียงที่ปรากฏเฉพาะคำหลายพยางค์ และจะปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของคำทับศัพท์ที่มีพยางค์ซึ่งเทียบได้กับพยางค์คำเป็นเท่านั้น ดังนั้นในผลการศึกษาจึงพบว่าทั้งคำทับศัพท์สองพยางค์และสามพยางค์ ซึ่งมีพยางค์หลังเทียบได้กับคำเป็นมีเสียงวรรณยุกต์โทมากที่สุด แต่พบว่าไม่มีคำทับศัพท์สามพยางค์บางคำที่มีเสียงวรรณยุกต์โทในตำแหน่งพยางค์ที่สอง ดังคำว่า *overact* และ *motorway* ทั้งนี้คำที่พบล้วนเป็นคำทับศัพท์ที่เคยมีใช้ในภาษาไทย แต่มีจำนวนพยางค์น้อยกว่า และมีการลงเสียงหนักในพยางค์ท้ายจนเคยชินแล้ว ได้แก่ *over* และ *motor* ซึ่งเสียงวรรณยุกต์โทในคำเดียวกันนี้จึงถูกนำมาใช้อีกแม้ว่าคำทับศัพท์นั้นจะมีจำนวนพยางค์เปลี่ยนไปหรือตำแหน่งการปรากฏของพยางค์นั้นเปลี่ยนไปก็ตาม

4. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์สัมพันธ์กับตำแหน่งการปรากฏพยางค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยางค์ท้ายสุดของคำ เนื่องจากในภาษาไทยมีการลงเสียงหนักเบาในพยางค์ และไม่ว่าจะเป็นคำที่พยางค์ พยางค์ท้ายสุดของทุกคำจะได้รับการลงเสียงหนักเสมอ ส่วนตำแหน่งอื่นๆ ของคำจะมีเสียงวรรณยุกต์แตกต่างไปตามองค์ประกอบของเสียงสระและพยัญชนะสะกดในพยางค์

5. เสียงวรรณยุกต์ในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างตามความสามารถในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา แต่ยังคงระบบเดิมอยู่ สังเกตได้จากการศึกษาของ Gandour (1979) ที่เมื่อเปรียบเทียบกับผลที่ได้ศึกษาในเวลาปัจจุบัน ความแตกต่างมีน้อยมาก สิ่งนี้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าการเกิดขึ้นของเสียงพูดเหล่านี้ล้วนเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปแบบหรือระบบ แม้ในสังคมไทยยังมีปัญหาเรื่องการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่เกิดจากความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปเขียนกับเสียงพูดก็ตาม ดังที่กาญจนา นาคสกุล (2555, น. 1-11) เสนอให้มีการปรับปรุงการเขียนคำทับศัพท์ด้วยอักษรวิธีไทย โดยการใส่เครื่องหมายไม้ไต่คู้แสดงเสียงสั้น การเปลี่ยนตัวพยัญชนะเป็นอักษรสูง การใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์เอก โท หรือ ตรี และการใช้ ห นำ เพื่อแสดงเสียงเอก ถึงแม้ว่าปัจจุบันราชบัณฑิตยสถานไม่ได้มีการปรับเปลี่ยนระบบการเขียนตามข้อเสนอเหล่านี้ แต่การสื่อสารด้วยการพูดยังคงดำเนินต่อไป ดังผลการศึกษาที่สามารถช่วยอธิบายได้ว่าทำไมรูปแบบของการสะกดคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในภาษาเขียนที่ปรากฏให้เห็นทั่วไปจึงมีความแตกต่างกัน คำตอบก็คือผู้เขียนเพียงต้องการแสดงสิ่งที่ตนพูดให้ลงเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ทั้งนี้ต้องทำความเข้าใจเรื่องแนวคิดการเขียนคำทับศัพท์ที่มีมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2548 จนปัจจุบันประกอบด้วย

6. เนื่องจากปัญหาการใช้คำทับศัพท์ที่มักมีผู้สงสัยว่าเหตุใดรูปเขียนกับการออกเสียงคำทับศัพท์ในภาษาไทยจึงไม่สัมพันธ์กัน เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาระบบเสียงในคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรไทยนี้แล้ว ทำให้พบว่า สมัยที่พลตรี พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ ทรงเสนอเรื่องการถอดตัวอักษรโรมันมาเป็นอักษรไทย และยังคงยึดหลัก การเขียนคำในภาษาต่างประเทศมา เนื่องจากระบบการเขียนคำทับศัพท์เป็นเพียงการถอดอักษรในภาษาเดิมให้พอควรแก่การแสดงที่มาของรูปศัพท์ ตัวอักษรในคำทับศัพท์ไม่ใช้การถ่ายเสียงแบบหนึ่งต่อหนึ่งอย่างเช่นในพจนานุกรม และแม้ว่าปัจจุบันมีผู้ที่มีความรู้และสามารถออกเสียงคำในภาษาอังกฤษได้มากขึ้นกว่าอดีต แต่รูปแบบของระบบเสียงที่คุ้นเคยก็ยังมีอิทธิพลของผู้ใช้คำทับศัพท์ซึ่งเป็นคนไทย ทำให้พบว่ามีคำภาษาอังกฤษจำนวนหนึ่งที่เข้ามาสู่สังคมไทยและคนไทยใช้จนเคยชินแล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะมีคำภาษาอังกฤษคำใหม่เข้าสู่สังคมไทย คนไทยย่อมสามารถนำคำภาษาอังกฤษนั้นมาปรับให้เหมาะสมกับระบบเสียงภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งนี้เนื่องด้วยอักษรวิธีไทยที่เอื้อต่อการออกเสียงสูงต่ำในพยางค์ แม้ว่าจะเป็นเสียงที่แตกต่างจากเจ้าของภาษา

บรรณานุกรม

- กัลยา ดิงศภักดิ์, มรว. (2542). หน่วยที่ 15 ภาษาและภาษาย่อยในประเทศไทย. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15*. หน้า 439-495. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- กาญจนา นาคสกุล. (ม.ป.ป.). การเขียนคำยืมกับการเขียนคำทับศัพท์. ใน *Festschrift in Linguige, Applied Linguistics and Literature*. In Honor of Prof. Dr. Udom Warotamasikhhadit on His 75th Birthday. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- _____. (2551). *ระบบเสียงภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2555). *เราควรเขียนภาษาไทยตามหลักอักขรวิธีไทย*. เอกสารประกอบการเสวนาเรื่องปัญหาการเขียนคำภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย. วันที่ 17 พฤศจิกายน 2555.
- เกื้อกมล พดุกประมุข. (2532). ศัพท์บัญญัติที่เกิดก่อนการตั้งคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยของราชบัณฑิตยสถาน. *ปริญาอักษรสานิตยสถาน*, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชัยนันท์ นันทพันธ์. (2534). บทบาทของพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงษ์ประพันธ์ในการพัฒนาภาษาและสื่อมวลชน. ใน *สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (บรรณธิการ). พระอัครนิพนธ์ด้านภาษาของพลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงษ์ประพันธ์*. หน้า 95-108. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- ชาмуเอล เจ. สมิต. (2549). *จดหมายเหตุนยามไสมย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ต้นฉบับ.
- ธีรพันธ์ เหลืองทองคำ. (2525). จังหวะในภาษาไทย. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 1-6*. หน้า 283-319. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- นันทนา รณเกียรติ. (2548). *สัทศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นริศรานูวัตติวงศ์, สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยา. (2506). *สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระนริศรานูวัตติวงศ์ทรงบันทึกเรื่องความรู้ต่างๆ ประทานพระยาอนุমানราชชน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย สมามคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย.
- นิตยา กาญจนะวรรณ. (2547). *ปัญหาการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____. (2548). รูปแบบการเขียนกับปัญหาการอ่าน. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน* 26(3): 36 – 51.
- _____. (2548). ตัวเขียนกับเสียงอ่าน. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน* 30(2): 444 – 458.
- _____. (2551). การใช้สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะและสระในการทับศัพท์ภาษาอังกฤษ. *วารสารราชบัณฑิตยสถาน* 33(4): 116 – 177.
- _____. (2554). *ทับศัพท์บัญญัติศัพท์ถอดอักษรจาก Siamization ถึง Anglicization*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- _____. (2555). คำยืมกับคำทับศัพท์. *มติชนสุดสัปดาห์* 32(1675): 72.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2552). *ลักษณะภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บ๊อบ บุญทด. (9 ตุลาคม 2555). ฟอโฟฟุดฟิด อังกฤษ อเมริกัน: แก้วคำยืม (1). *เดลินิวส์*, หน้า 23.
- _____. (10 ตุลาคม 2555). ฟอโฟฟุดฟิด อังกฤษ อเมริกัน: แก้วคำยืม (2). *เดลินิวส์*, หน้า 26.
- _____. (31 ตุลาคม 2555). ฟอโฟฟุดฟิด อังกฤษ อเมริกัน: แก้วคำยืม (11). *เดลินิวส์*, หน้า 26.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2539). *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). *คำที่เขียนทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

- _____ . (2550). พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 1 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- _____ . (2552). พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ยูเนียนอูลตราไวโอเล็ต.
- _____ . (2552). ศัพท์ต่างประเทศที่ใช้คำไทยแทนได้ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- _____ . (2532). หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วัฒนา อุดมวงศ์. (2524). คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย. ปรินญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลยา วิมุกตะลพ. (2513). การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ สำนวน และลำดับของคำในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์. ปรินญาอักษรศาสตร์มหาบัณฑิต, แผนกวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมศีล ฆานวงษ์. (2555). เครื่องหมายวรรณยุกต์กับคำยืมจากภาษาอังกฤษ. เอกสารประกอบการประชุมสำนักศิลปกรรมราชบัณฑิตยสถาน. วันที่ 9 พฤศจิกายน 2555.
- สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2534). พระอัจฉริยภาพด้านภาษาศาสตร์ของพลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนคราธิพงษ์ประพันธ์. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- อนุমানราชชน, พระยา. (2515). นิรุกติศาสตร์. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- อุดม วโรตม์ลิขิตดี. (2553). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____ . (2552). Tone Mark Assignment on Borrowed Words. ใน เอกสารประกอบการประชุมสำนักศิลปกรรมราชบัณฑิตยสถาน. วันที่ 15 มกราคม 2552.
- _____ . (2545). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- _____ . (2537). ภาษาศาสตร์เหมาะสม. กรุงเทพฯ: ต้นธรรม.
- อุปกิตศิลปสาร. (2545). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- LONGMAN Dictionary of Contemporary English. (2009). England: Pearson.
- Bickner, R.J. (1986). Thai tone and English loanwords: A proposed explanation. In *A Conference on Thai Studies in Honor of William J. Gedney*, pp. 19 - 40. Michigan: University of Michigan.
- Gandour, J. (1979). Tonal rules for English loanwords in Thai. In T.L. Thongkum, (Ed), *Studies in Tai and Mon-Kher Phonetics and Phonology in Honour of Eugenie J.A Henderson*, pp. 131-144. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Ladefoged, P. (2006). *A Course in Phonetics*. แปลโดย อภิลักษณ์ ธรรมทวิธิกุล. สมุทรปราการ: พงษ์วรินทร์การพิมพ์.
- O'Grady, W. (2007). *Contemporary Linguistics an Introduction*. New York, NY: Bedford/St. Martin's.
- Panlay, S. (2543). Phonological sketch of English loanwords in Thai. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร* 22(2): 243-56.
- Warotamasikkhadit, U. (2547). The accentual system of Thai polysyllabic words. ใน ราชบัณฑิตยสถาน (บรรณาธิการ). *70 ปี ราชบัณฑิตยวิชาการ*. หน้า 794-812. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.